

Του
Αρης Ευάγγελου Κωνσταντινέλου*

Πολιτικοί τρόποι

Φιλοσοφικά, η «πολιτική» είναι έννοια η οποία περιλαμβάνει όλες τις δράσεις των υποκειμένων μέσα σε ένα κοινωνικο-ιστορικό γίγνεσθαι, διαμορφώνοντας τις διαδικασίες οργάνωσης και λειτουργίας μιας πολιτείας, με κύριο στόχο τη διάρκεια ζωής της στο χρόνο. Παρόλο που η πολιτική λανθασμένα ταυτίζεται μόνο με την εξουσία, εντούτοις διαθέτει κανόνες ανάδειξης ή επιλογής ομάδων, οι οποίες αποτελούν το μέσο ανάπτυξης ιδεών και νοοτροπιών, θεμελιώνοντας με αυτόν τον τρόπο τους λόγους εκείνους που καθιστούν μια πολιτεία άξια να διατηρηθεί στο χρόνο. Οι τρόποι ανάδειξης και επιλογής τέτοιων ομάδων ή ατόμων υπόκεινται σε μια εξελικτική διαδικασία, η οποία καθορίζει και το βαθμό πολιτικής ωριμότητας των πολιτικών υποκειμένων. [...]

Η πολιτική, ως «εφαρμοσμένη επιστήμη», διαμορφώνει το ύφος, την αισθητική, τη ρητορική, την επικοινωνία κ.α., δηλαδή τις σχέσεις μεταξύ των μερών που θέλει να υπηρετεί και φιλοδοξεί να προάγει. Παραδείγματος χάρι, οι τρόποι ανάδειξης βουλευτών και Προέδρου μπορεί να αποτελούν μέρος μιας γενικής πολιτικής πράξης, διαφέροντας όμως σε ποιοτικά χαρακτηριστικά, η ικανότητα διάκρισης των οποίων καθορίζει και την ωριμότητα όσων συμμετέχουν σε αυτή.

Πιο πρακτικά, θα λέγαμε πως οι βουλευτικές εκλογές, ως πολιτικός τρόπος, στοχεύει περισσότερο τα πολιτικά κόμματα και την επιρροή που φιλοδοξούν να έχουν μέσα στην κοινωνία, ενώ οι προεδρικές εκλογές στοχεύουν (ή θα έπρεπε να στοχεύουν) στη γενικότερη παρουσία του κράτους μέσα σε ένα παγκόσμιο πολιτικό γίγνεσθαι. Με άλλα λόγια ένας πολίτης καταξιωμένος στον τόπο του, τόσο επαγγελματικά όσο και κοινωνικά, αποτελεί μια σοφή επιλογή, εάν η κοινωνία πρέπει να επιλέξει βουλευτή ή ο Πρόεδρος υπουργό. Εάν όμως η επαγγελματική καταξίωση αποτελεί πρωταρχικό και βασικό κριτήριο επιλογής ενός Προέδρου, τότε επικρατεί η τεχνοκρατική αντίληψη του κράτους, με αποτέλεσμα να διασπείνεται και να μειώνει τους τρόπους της πολιτικής επιβίωσης μιας πολιτείας, αφού η πολιτική διάσταση αποτελεί κάτι το συμπληρωματικό.

Οι μέχρι τώρα επίσης υποψηφιότητες για την προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας είτε έχουν κομματικό χαρακτήρα, είτε αφορούν ανθρώπους καταξιωμένους επαγγελματικά και κοινωνικά. Ο υποψήφιος προερχόμενος από το ΔΗΣΥ φαίνεται να στοχεύει την προεδρία, προσπαθώντας είτε να καλύψει προσωπικές φιλοδοξίες, είτε κυρίως να εξομαλύνει τις σχέσεις του κόμματος με τους ψηφοφόρους του, οι οποίοι δικαίως νιώθουν απογοητευμένοι με τη συμπεριφορά της πολιτικής τους ηγεσίας. Η επικράτηση δηλαδή του ΔΗΣΥ αφορά την πολιτική επιβίωση του κόμματος ή τις προσωπικές φιλοδοξίες του κ. Νεοφύτου και όχι την πολιτική υπόσταση της Κύπρου.

Απογοήτευση όμως ενδεχομένως νιώθουν και οι ψηφοφόροι της Αριστεράς, καθώς το ΑΚΕΛ δεν έχει προτείνει ακόμη επισήμως μια υποψηφιότητα για τις εκλογές, περιμένοντας ίσως τις επιλογές άλλων κομμάτων. Μια τέτοια στάση όμως φθείρει περισσότερο την Αριστερά, καθώς οι πολιτικοί τρόποι, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, μοιάζουν με αυτούς των βουλευτικών εκλογών. Το ΑΚΕΛ, ως κόμμα ριζοσπαστικών ιδεών, οφείλει να προτείνει υποψήφιο πολιτικού βάρους και όχι να ακολουθήσει μια τεχνοκρατική λύση. Ένα άτομο το οποίο δεν θα είναι απάντηση σε κάποιον άλλο συνυποψήφιο, αλλά φορέας οράματος, ομοψυχίας και αποφασιστικότητας, ικανό να αποκαταστήσει το όνομα της χώρας στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Διότι ο Πρόεδρος δεν θα κληθεί να λύσει κάποιο τεχνικό πρόβλημα του κράτους, αλλά το πρόβλημα που καθιστά την ίδια την Κύπρο... κράτος.

* Ακαδημαϊκός - Εικαστικός

Του
Νίκη Δημητρίου*

Οι Τουρκοκύπριοι στη μέγγενη του στάτους κβο

Τον τελευταίο καιρό γινόμαστε μάρτυρες μιας απροσδόκητης «κινδυνολογίας» τού περί «θα έρθει μέρα που οι Τουρκοκύπριοι θα μετακομίσουν στα νότια του νησιού και θα αφήσουν την Τουρκία μόνη της στα βόρεια». Κυρίως βλέπουμε το... «οι Τ/κ τρέχουν να βρουν δουλειά στα νότια, επειδή στα βόρεια η κατάσταση είναι ανυπόφορη!»

Αποτελεί γεγονός πως μέσα σε μερικά χρόνια, αλλά κυρίως τους τελευταίους μήνες, ο μέσος Τουρκοκύπριος έχει απολέσει τεράστιο μέρος του βιοτικού του επιπέδου με την τουρκική λίρα να πέφτει χωρίς πάτο, ενώ οι ανατιμήσεις αναμένεται να συνεχίσουν και το 2022. Οι τιμές βασικών αγαθών αυξάνονται. Οι μικρές επιχειρήσεις γίνονται μη βιώσιμες και κλείνουν. Η τουρκική μαφία αγοράζει ό,τι μένει σε τιμές ξεπουλήματος. Η Τουρκία στέλνει λεφτά κυρίως για το στρατό. Ο μέσος Τ/κ προσπαθεί να βρει απεγνωσμένα δουλειά ως φτηνό εργατικό δυναμικό στα νότια του νησιού και το εξωτερικό.

Να σημειώσουμε ότι εκατοντάδες Τ/κ εργάζονται στις περιοχές που ελέγχονται από την Κυπριακή Δημοκρατία από το 2003, κυρίως στον οικοδομικό τομέα. Αξίζει να τονιστεί ότι η ΠΕΟ έχει εγγεγραμμένους εκατοντάδες Τ/κ ως μέλη, ενώ σε συνεργασία με τις τ/κ αριστερές συντεχνίες μεσολαβεί για θέματα εξεύρεσης εργασίας πολλών Τ/κ. Ένας λόγος ακόμα για να τονιστούν τα πιο πάνω είναι και λόγω του ότι η πρόσφατη ανακοίνωση - πυροτέχνημα της ΣΕΚ και της

Türk-SEN δημιούργησε εντυπώσεις πως η εργοδότηση Τ/κ από Ε/κ αποτελεί πρωτοφανές φαινόμενο.

Την ίδια στιγμή, οι Τουρκοκύπριοι καλούνται στις 23 του Γενάρη να πάνε να ψηφίσουν. Να ψηφίσουν για τη λεγόμενη «βουλή», ενώ στα νηία της εξουσίας παραμένει η μεγαλύτερη ιστορικά μαριονέτα της Τουρκίας στην Κύπρο, ο Ερσίν Τατάρ. Να ψηφίσουν ενώ ξέρουν πως μόνο τον τελευταίο χρόνο έχουν «πολιτογραφηθεί» γύρω στους 7.000 επιπλέον έποικοι που θα έχουν και αυτοί δικαίωμα «ψηφού» (σημ. ο Τατάρ εκλέχθηκε με διαφορά 4.000 ψήφων από τον Ακιντζί πριν ένα χρόνο). Να ψηφίσουν ενώ το 25% του προϋπολογισμού του ψευδοκράτους έρχεται από την Τουρκία και δεν έχουν ρόλο στη νομισματική πολιτική του νομίσματος που χρησιμοποιούν, άρα ούτε και στην οικονομία.

Οι τ/κ προοδευτικές δυνάμεις υπενθυμίζουν όσα προειδοποιούσαν για την πορεία τοιμεντώματος του στάτους κβο. Βέβαια η τ/κ Αριστερά είναι διαιρεμένη μεταξύ του μεγαλύτερου κομματιού της, που προσπαθεί να βρει ευφάνταστες λύσεις, όπως «η εισαγωγή του ευρώ στα κατεχόμενα» και από την άλλη των μικρότερων αριστερών κομμάτων, τα οποία καλούν σε μοϊκοτάζ ή απλά απέχουν, επειδή «η ψηφοφορία είναι ακόμη ένα μέρος της επιδίωξης προσάρτησης». Από την άλλη, προσπαθούν απεγνωσμένα να κρατήσουν ζωντανή την ελ-

πίδα λύσης του Κυπριακού. Την ελπίδα που δολοφονήθηκε και στο Κραν Μοντανά και πλέον στα ανοικτά του Βαρωσιού, εκ νότου και βορρά, αντίστοιχα.

Η αναγκαστική «έξοδος προς τα νότια και αλλού» υπενθυμίζει σε πολλούς ότι η καλύτερη προοπτική βρίσκεται στη λύση του Κυπριακού και όχι στα δύο κράτη και την τουρκική προσάρτηση. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα πως η τ/κ Δεξιά, η οποία δέχεται τουρκική στήριξη -περισσότερο από κάθε άλλη φορά- θα πττπεί. Ειδικά όταν πρόκειται για «βουλευτικές εκλογές», μεγάλο μέρος των Τ/κ βλέπουν στη Δεξιά τον πιο «αποτελεσματικό» διαχειριστή του στάτους κβο, ενώ το σημαντικότερο μέρος των εποίκων θα ψηφίσει Δεξιά για λόγους «υποχρέωσης».

Ακόμα μια φάση της Ιστορίας μας όπου το στάτους κβο παράγει τραγικά αδιέξοδα. Ενώ από τη μια το στάτους κβο παράγει διεφθαρμένες εξουσίες και οικονομίες της αρπακτής, από την άλλη οι Τ/κ θυματοποιούνται αφού είναι από πολλές πτυχές εξαρτώμενοι από την Τουρκία. Όμως θα ήταν καλύτερα να δούμε ξεκάθαρα το διακύβευμα. Ας δουν οι Τουρκοκύπριοι ότι χωρίς λύση θα συνεχίσουν να είναι προέκταση όλων των κακών της Τουρκίας. Ας δουν οι Έλληνοκύπριοι πως χωρίς τους Τουρκοκύπριους να παραμένουν στα βόρεια του νησιού, δεν υπάρχει καμιά ελπίδα επίλυσης του Κυπριακού και μόνιμης σταθερότητας.

* Υπεύθυνος Γρ. Επανάπροσέγγισης, μέλος Κ.Ε. ΑΚΕΛ

Του
Σπύρου Σωτηρίου*

Ο διεκδικητικός ρόλος της ΠΕΟ

Τα τελευταία χρόνια επιχειρείται από συγκεκριμένους κύκλους η αποδόμηση του συνδικαλιστικού κινήματος και ειδικότερα της ΠΕΟ, που αποτελεί ιστορικά την πιο διεκδικητική και μαχητική συνδικαλιστική οργάνωση του τόπου. Τεκνιώντας χιτίζεται μια αντίληψη ότι οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να συνδικαλιζούνται, γιατί δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν, και ότι οι συντεχνίες δεν έχουν λόγο ύπαρξης.

Μια λανθασμένη αντίληψη που βοηθά στην ουσία τους εργοδοτικούς κύκλους και τους υπερασπιστές της «ανόθευτης, ελεύθερης αγοράς» με τις αρρυθμίες και ευέλικτες μορφές απασχόλησης και ένα απονευρωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Δυστυχώς σε αυτό το αφήγημα προσθέτουν έμμεσα και κάποιοι άλλοι -εφορμούμενοι από τα αριστερά- που στα πλαίσια της κριτικής τους καταλήγουν στην ισοπέδωση ισχυριζόμενοι ότι η ΠΕΟ έχασε το διεκδικητικό της χαρακτήρα.

Ποια είναι η πραγματικότητα; Διαδραματίζει ή όχι η ΠΕΟ τον ιστορικό της ρόλο; Συνεχίζει ή όχι να είναι δίπλα στον εργαζόμενο και να διεκδικεί με την ίδια ένταση και συχνότητα;

Συνοψίζοντας τη δράση της ΠΕΟ κατά την τελευταία τετραετία που μεσολάβησε μεταξύ του 27ου και του 28ου Συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε πριν μερικές μέρες, τα στοιχεία οδηγούν σε συγκεκριμένα συμπεράσματα.

Σύμφωνα με τους ψυχρούς αριθμούς, από το 2017 μέχρι σήμερα η ΠΕΟ ήταν μπροστάρος σε πάνω από 130 απεργίες που αφορούσαν πέραν των 45.000 εργαζομένων. Αν αναλογιστούμε ότι την τελευταία διετία είχαμε συνεχόμενα lockdown και περιοριστικά μέτρα, ο αριθμός των απεργιών αυτών είναι

πολύ μεγάλος.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχαμε απεργίες στις εταιρείες λεωφορείων, στα λιμάνια, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, στα νοσοκομεία, σε ημικρατικούς οργανισμούς, απεργίες και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας χιλιάδων εκπαιδευτικών στα προγράμματα του Υπουργείου Παιδείας και απεργίες σε διάφορες άλλες μεμονωμένες επιχειρήσεις. Να διευκρινίσω ότι η απεργία δεν είναι αυτοσκοπός, ούτε είναι ασφαλώς το μοναδικό κριτήριο που αποδεικνύει τη δράση της ΠΕΟ.

Μέσα σε αυτή την τετραετία το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα πέτυχε μεταξύ άλλων τη νομοθετική κατοχύρωση των ελάχιστων δικαιωμάτων στην οικοδομική και ξενοδοχειακή βιομηχανία και την ανανέωση των συλλογικών συμβάσεων στους δύο μεγαλύτερους κλάδους εργαζομένων. Αυτές οι κατακτήσεις δεν ήρθαν με προσευχές και ευχολόγια. Ήταν ένας αγώνας διάρκειας που στέφθηκε με επιτυχία προς όφελος των εργαζομένων. Είχαν προηγηθεί απεργίες, μεγάλες κινητοποιήσεις και σκληρές διαπραγματεύσεις.

Παράλληλα, την τελευταία τετραετία αναβίωθηκαν συλλογικές συμβάσεις σε πολλούς άλλους χώρους δουλειάς, ενώ ακόμα και εν μέσω lockdown έγιναν απεργίες για προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Την ίδια στιγμή, υπάρχουν εν εξελίξει διαπραγματεύσεις για ανανεώσεις συλλογικών συμβάσεων, όπως για παράδειγμα για τους εργαζόμενους στα λιμάνια, ενώ άλλοι κλάδοι εργαζομένων βρίσκονται σε αγώνα διάρκειας, π.χ. οι εκπαιδευτικοί στα απογευματινά και βραδινά προγράμματα του ΥΠΠ.

Από και πέρα, η σφραγίδα της ΠΕΟ

βρίσκεται και σε μια σειρά από άλλες μεγάλες διεκδικήσεις και δράσεις.

Υπενθυμίζω επιγραμματικά: διατήρηση του θεσμού της ΑΤΑ, ΓεΣΥ, κινητοποιήσεις υπέρ της ισότητας και κατά της βίας εναντίον των γυναικών, κινητοποιήσεις και δράσεις κατά του ρατσισμού, κινητοποιήσεις για τους συνταξιούχους και κατά του πέναλτι του 12%, εκδηλώσεις διεθνιστικής αλληλεγγύης, δικονομικές δράσεις υπέρ της λύσης, έμπρακτη στήριξη των προσφύγων και όσων έχουν ανάγκη μέσα από το Λαϊκό Δίκτυο, δημιουργία Κοινωνικής Πλατφόρμας για το στεγαστικό πρόβλημα, κινητοποιήσεις και δράσεις για την ασφάλεια και υγεία στην εργασία και πολλά άλλα.

Για τα προαναφερθέντα υπάρχουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι δεν πρόκειται για έπαια πτερόντα και δείχνουν ξεκάθαρα ότι η ΠΕΟ βρίσκεται σε μια συνεχή πορεία αγώνων και διεκδίκησης, με ουσία, προς όφελος των εργαζομένων.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι οι εργοδοτικές οργανώσεις επαναφέρουν σήμερα την απαίτηση για «ρύθμιση» (απαγόρευση) των απεργιών. Αν δεν φοβούνταν τη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος, δεν θα επανέφεραν αυτή την απαίτηση.

Καταληκτικά, η υπενθύμιση για τη δράση της ΠΕΟ δεν γίνεται για να αυτολιβανιστούμε, ούτε για να μπουν κάτω από το χαλί τα όποια λάθη και αδυναμίες. Τα στοιχεία αυτά απαιτούν και στην καλόπιστη και στην κακόπιστη αλλά αβάσιμη κριτική ότι η ΠΕΟ έχασε την αγωνιστικότητα και το διεκδικητικό της χαρακτήρα.

* Υπεύθυνος Επικοινωνίας ΠΕΟ